

[Aksel Larsen.]

hurtigst muligt at få bygget de nødvendige kanondepoter. Og ingen kan jo være i tvivl om, hvilken virkning sådanne artikler måtte have, for hvad man end kan sige om „Berlingske Tidende“s chefredaktører, så intelligente er de jo sikkert, at de har kunnet regne den ud. Sådanne artikler tilskyndede til og fremkaldte fare for fremmed magts indblanden i den danske stats anliggender, og de var i stand til at hindre offentlige myndigheder i den frie udøvelse af deres virksomhed. Men jeg har ikke hørt eller set noget om, at man agtede at skride ind imod „Berlingske Tidende“ i anledning af disse artikler.

Nå ja, det er forsåvidt heller ikke, fordi jeg hermed foreslår, at man skal gøre det, men jeg vil blot gøre opmærksom på, at når man anbringer sådanne paragraffer i loven, bliver de et frygtelig vilkårligt instrument i den siddende regerings hånd, og så bliver de demokratiske friheder, ikke mindst presse- og ytringsfriheden, alene derigennem gjort illusoriske her i landet. Det er ikke, fordi jeg mener, „Berlingske Tidende“ behøver at nære frygt; så længe vi har det nuværende rigsdagsflertal og en regering af den art som den nuværende, vil man formodentlig tilmed hilse med begejstring, at der skrives sådanne artikler, der har adresse til amerikanerne. Men mine bemærkninger er altså mere principielle.

Jeg kan også erindre om den bemærkning, Mogens Fog fremkom med i maj måned i fjor, da han spurgte, om det var hensigten at bruge denne paragraf imod „Nationaltidende“, der havde skrevet ledende artikler, hvori man tryglede Amerikas Forenede Stater ikke blot om at opretholde besættelsen af Grønland, men også om snarest at besætte Danmark. Det var på et tidspunkt, hvor selv det ærede medlem hr. Thestrup ikke var i stand til at påstå, at der forelå nogen statsretlig aftale om, at noget sådant skulle ske. Jeg ved, at det ikke er hensigten at bruge paragraffen imod „Nationaltidende“, heller ikke hvis bladet fremturer. Derimod giver paragraffen naturligvis en regering et værktøj, den kan bruge vilkårligt til undertrykkelse af presse- og ytringsfriheden.

I den foreslåede § 103 står der noget om „bistand til fjenden“, og som sådan anses bl. a.

„hvervning til eller tjenstgøring i fjendtlig krigs- eller besættelsesmagts væbnede styrker“.

Kan man forlange, at vi skal have tillid til, at man skriver sådan noget i en lov, når vi, selvom vi ganske vist ville synes, det princi-

pielt var på sin plads, på den anden side har erfaring for, hvordan de, der har flertalsmagten og styret i dette land, praktisk ser på det forhold. Under sidste besættelse af Danmark, som sikkert selv det ærede medlem hr. Thestrup vil definere som en fjendtlig besættelse gennemført med magt, var der en person, der opererede for at hverve soldater for denne fjendtlige magts forbundsfælle, der altså også måtte være Danmarks fjende, oberstløjtnant Skjoldager. Denne mand er ikke alene ikke straffet for sin landsforræderiske virksomhed, men han er blevet udnævnt til regionschef i hjemmevernet.

Under punkt 4 i samme paragraf taler man om

„propaganda til fordel for fjendtlig krigs- eller besættelsesmagt“.

Jeg kan, når jeg ser sådan noget, ikke lade være med at tænke på den intensive propaganda til fordel for den fjendtlige besættelsesmagt, som blev udøvet under selve udenrigsministeriets ledelse i årene fra 1940 til 1945.

Den foreslåede § 105 er jo en værnemagerparagraf, og jeg må erkende, at jeg synes, den er god; den er virkelig vel formuleret, den er dækkende; det vil sige, hvis den fuldtud skal dække, tror jeg dog, der også bør være noget om, at værnemagerne skal tilbagebetale deres gevinst, og måske må jeg animere til, at man på dette område forbedrer en iøvrigt dårlig lov. Når jeg har sagt dette, må jeg tilføje, at læser man punkterne 1—5, bliver man fuldtud klar over, at hvis denne lov havde været gældende tidligere, måtte ikke alene Carlsen i Randers, men også Wright, Thomsen & Kier være blevet dømt og straffet på det hårdeste for deres værnemageri. Carlsen har man frifundet, Wright, Thomsen & Kier har man ikke villet rejse sag imod, og det siger en del om, hvad hensigten er med dette forslag. Det er aldeles ikke møntet imod dem, der er gået nazisternes ærinde, tyskernes ærinde, har været værnemagerer i den tyske værnemagts interesse, og det kan jo ikke give tillid til lovforslaget.

I § 107 er der en forsåvidt meget fornuftig bestemmelse om

„den, som handler mod statens tarv under varetagelsen af et ham overdraget hverv til på statens vegne at forhandle eller afgøre noget med fremmed stat“.

Bestemmelsen lider ganske vist af den samme fejl som mange andre bestemmelser i lovforslaget, at den er så yderst almindeligt formuleret, at man må spørge: Hvad er statens tarv? Hvem skal afgøre det, og hvor-